

Når løver og mennesker bliver ét

Eugene Delacroix, Hvilende hunløve, 1835.

ANMELDELSE / 24.04.23

I 'Hunløvens bekendelse' skildrer Mia Couto en landsby fuld af åndetro og misogyn vold.

Sandra Cecilie Quist Lund

Del artikel: [f](#) [t](#)

Mia Coutos *Hunløvens bekendelse* fortæller om en landsby, hvor kvinderne først fortæres af mænd, så af løver, for til sidst selv at blive beskyldt for at være menneskeædende løver. Det er en brutal fortælling om åndetro som symptom på sociale konflikter – og et land hærget af borgerkrig i skyggen af kolonialismen. Romanen udkom i Mozambique på portugisisk i 2012, men er nu endelig oversat til dansk.

Fortællingen veksler mellem jægeren og landsbykvinden Mariamars beretninger. Jægeren tilkaldes landsbyen, da flere kvinder bliver angrebet og ædt af løver. Især Mariamars historie er præget af gamle traditioner og forklaringsverdener.

Eksempelvis i denne skønne betragtning af himlen som et slør vævet af kvinder: »Når deres maver bliver runde, tilføjes et stykke til himlen. Omvendt skrumper denne del af himmelhvælvet når de mister et barn.«

Landbyens beboere forsvinder ikke, når de dør, men bliver i stedet boende som ånder mellem de levende: »I dag ved jeg hvorfor vi anbringer en sten oven på de døde. Ikke af respekt, men af frygt. Vi er bange for at de vender tilbage.« Livets begyndelse og slutning er cyklisk forbundet – som fostre vender sig i mødrenes maver, skal de døde også »vende sig i jordens mave.«

Coutos sprog befinder sig et vidunderligt sted mellem det skriftlige og mundtlige. Han bevarer en smule af den mundtlige fortælletradition med en snert af formularisk sprogbrug og repetition. Hvert kapitel indledes med forskellige ordsprog: »Hver morgen vågner gazellen og ved at den skal løbe hurtigere end løven [...] Hver morgen vågner løven og ved at den skal løbe hurtigere end gazellen.«

“ Coutos sprog befinder sig et vidunderligt sted mellem det skriftlige og mundtlige.

Løverne repræsenterer normalt kolonialismen og den vestlige verdens blik på Afrika. Men undervejs i romanen formuleres der en kritik af jagtindustrien, der forstyrrer økosystemet. De små dyr udryddes også pga. landbruget, så løverne sulter og i desperation er begyndt at angribe menneskene. Mennesket og løven bytter roller. Der er et nærmest antropocænt blik på naturen hos Couto: »Nu er menneskene ikke længere herskere.«

Romanen er baseret på virkelige hændelser i 2008, hvor 25 kvinder blev dræbt af løver. Mysteriet viser sig at være mere socialt betinget end mystisk. Kvinderne arbejder alene i markerne og er derfor nemme ofre for løverne. Men ikke kun for løverne. I romanen spærres landbyens kvinder inde. De kontrolleres af mændene og beskriver sig selv som allerede døde og begravede.

Mariamar mindes, hvordan hun blev udsat for sin fars misbrug og voldtægt, mens hun sørger over sin formodede barnløshed, der er et resultat af farens spark. Ved hver nymåne får hun alligevel veer: »jeg har fået mange børn, ingen kvinde har født så mange [...] mine umulige børn forsvandt, men smerterne [...] var virkelige.« Der optræder også en kvinde, hvis skede »lukkes til«, syes »til med nål og tråd« inden sin mands afrejse.

Hunløvens bekendelse bliver en vedkommende metafor for den vold mod kvinder, der er dybt indlejret i det lille landbysamfund. Romanen kræver, at læseren overgiver sig til en ikkevestlig logik, hvor intet er, som det ser ud, og hvor grænsen mellem dyr og menneske og levende og dødt viskes bort.

Del artikel: [f](#) [t](#)

ANNOUNCE

Mest læste

KULTUR — ANBEFALING

Det skal du læse i din sommerferie

Her får du et udvalg af de bøger, vores kritikere har været særligt begejstrede for i dette forår.

SAMFUND — KOMMENTAR

Tag dig sammen og bliv til noget

Myten om meritokratiet lever i bedste velgående i dagens Danmark. En myte, der skaber dårlige kår i både top og bund, men hvis affortryllelse indeholder en del håb.

KULTUR — REPORTAGE

Helvede er et sted på jord

Copenhell er en årlig kulmination for en subkultur, der udfolder sig i ekstremer og omfavner sine klicheer. Et unikt fællesskab, hvor nitterne og følelserne sidder uden på tøjet.

KULTUR — KOMMENTAR

Ud af indhegningen

Måske er litteraturens fremtid et kollektiv, der overskrider grænserne mellem forfatterskab, litteratur og samfundsengagement, hvor forfatterindivider samles i grupper og lader poesien påvirke...

Samfund [←](#)